

RAZGLEDI

Ko se je uredništvo pogovarjala o konceptu revije, ni moglo prezreti tudi pričujoče rubrike, ki pa jo namerava gojiti v nekoliko drugačni obliki, kot je bila to doslej pri nas bolj ali manj ustaljena praksa. Navajeni smo bili, da smo preglede o umetniškem dogajanju po svetu prebirali v sestavkih, ki so jih na osnovi ustreznega materiala, rednega spremljanja kulturnega življenja v določeni deželi pisali zvečine naši ljudje, živeči v našem, slovenskem okolju, zaradi česar so na te pojave gledali bolj ali manj s slovenskimi očmi in nemalokrat iskali v kulturnem dogajanju na tujem potrditve naših poti ali vsaj sorodnosti z njimi. Naš namen pa je, da bi za to rubriko pritegnili k sodelovanju predvsem ugledne kulturne delavce iz tujine, ljudi, ki ne samo da spremljajo pojave in dogajanja, o katerih pišejo, temveč so tudi sami najintimneje z njimi povezani. Tako nam lahko posredujejo ne samo zanesljivejšo informacijo, temveč nam lahko hkrati pričarajo tudi samo ozdušje kulturnega okolja, ki mu pripadajo.

Tako sta se za prvo številko odzvala našemu vabilu literarna kritika Giacinto Spangnoletti iz Italije in B. Bolgar iz Bolgarije. Spangnoletti sodi med najuglednejše italijanske literarne kritike sedanjega časa, razen tega pa je še romanopisec, pesnik in priznani poznavalec zlasti moderne italijanske poezije. Njegove antologije so deležne največ priznanja in so tudi za tujca najzanesljivejše. B. Bolgar je mlad bolgarski kritik, ki je — med drugim — zlasti v zadnjem času pokazal veliko zanimanje za sodobno slovensko književnost. — Uredništvo.

O ITALIJANSKI NEOAVANTGARDI

Roman

Leto 1964 bo ostalo v Italiji zapisano kot leto, v katerem so zavzemale razprave o novi avantgardi največ prostora tako v revijah kot v kulturnih rubrikah dnevnih listov. Prve take razprave so se razvlele na sestanku Skupine 63 v Palermu, ko so predstavniki tako imenovane »eksperimentalne« literature postavili na zatožno klop najbolj afirmirane pisatelje zadnjega časa (od Moravie do Bassanija in Pasolinija) in najbolj neposredno napadli prozo Carla Cassole, ki je v svoji polemiki zavzel med vsemi najbolj nedvoumno stališče do Skupine 63.

Izraz »eksperimentalno« je v Italiji v rabi že nekaj let, zavzemal je čedalje večji obseg, dokler se ni naposled uveljavil kot oznaka za cel kompleks tako proze kot poezije. Če skušamo prodreti do jedra tega pojava, bomo videli, da gre za kritično preverjanje sleherne oblikovne možnosti, ki jo je neorealizem prvih povojnih let v svoji želji po odkrivanju resnice in družbene stvarnosti zanemaril. Prvi, ki je uporabil izraz »eksperimentalno«, je bil Pier Paolo Pasolini, v reviji *Officina*, ko je z njim označil določen krog novih pesnikov. Kar pa zadeva prozo, so to operacijo do kraja izvedli pripadniki Skupine 63 (Edoardo Sanguinetti, Angelo Guglielmi, Alberto Arbasino, Umberto Eco) in danes je v polnem razmahu v revijah, kot »Il Verri«, »Il Marcatrè«,